

Arrest

nr. 141 984 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015 in plaats van op 10 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Ghorband in de provincie Parwan. Op 27 november 2009 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Uw vader had als talib de zonen van een bepaalde familie gerekruteerd. Deze zonen waren jaren later nog steeds uit op wraak, hoewel uw vader ondertussen reeds overleden was. U woonde bij uw oom maar toen de zonen hoorden dat u teruggekeerd was naar Parwan omwille van familiegronden die u zou opeisen, kreeg u levensbedreigende problemen. Op 12 juli 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 28 oktober 2011.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg hier opnieuw asiel aan op 24 november 2011 en 9 januari 2012, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) telkens besliste om de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Ter ondersteuning van uw tweede en derde asielaanvraag legde u documenten neer die ofwel een gesolliciteerd karakter hadden of die feiten betroffen die op zich niet betwist werden door het CGVS.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende op 8 januari 2014 een vierde asielaanvraag in. Uw vierde asielaanvraag werd op 16 januari 2014 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U wachtte de uitspraak van de RVV echter niet af en diende op 20 februari 2014 uw vijfde en huidige asielaanvraag in.

De nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw vijfde asielprocedure liggen in het verlengde van de motieven die u reeds aanhaalde in uw voorgaande asielaanvragen. Uw hele familie zou omwille van uw problemen van Parwan via Kaboel naar Kunduz zijn gevlucht en daar bijna vier jaar verbleven hebben. In mei 2014 keerden zij terug naar de provincie Parwan. Uw neef O.(...), zoon van uw oom langs moederszijde, werd in de schouder geschoten. Nadat hij het ziekenhuis verliet werd hij door de politie gearresteerd, hij zou nog steeds vastzitten. Vijf dagen na dit incident werd uw andere neef, W.(...), de broer van O.(...), doodgeschoten door onbekenden. U koppelt beide gebeurtenissen aan uw eigen problemen. Daarnaast vreest u ook vervolging bij terugkeer in Afghanistan omdat men daar zou denken dat de Afghanen in België zich bekeerd hebben omdat zij steun ontvingen van de kerk. U beroept zich bovendien ook op de precarie veiligheidssituatie in het district Ghorband, provincie Parwan. Verder zou u op basis van uw leeftijd ook het risico lopen op gedwongen rekrutering en ook vervolging vrezen omwille van het talibanlidmaatschap van uw overleden vader.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een foto van uw overleden neef neer, een dreigbrief van de taliban, foto's van uw deelname aan betogingen, een krantenartikel met uw foto, een begeleidende brief van uw advocaat, een brief "nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag" en gegevens van streekgenoten van u waaraan wel een status werd toegekend door het CGVS.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vervolgingsfeiten die u aanhaalde in het kader van uw huidige asielaanvraag voortbouwen op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag reeds hebt uiteengezet, namelijk uw problemen ten gevolge van een grondconflict. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. U ging tegen deze beslissing in beroep en op 28 oktober 2011 besloot de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De beoordeling van de geloofwaardigheid van deze feiten staat dan ook vast. Uw tweede, derde en vierde asielaanvraag werden telkens niet in overweging genomen. Hoewel uw vijfde en huidige asielaanvraag op datum van 24 maart 2014 werd in overweging genomen, moet worden besloten dat u er uiteindelijk niet in bent geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die toelaten om te besluiten dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

U bent er vooreerst niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw neven O.(...) en W.(...) werden aangevallen. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat zowel het CGVS als de RVV reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. De geloofwaardigheid van deze nieuwe gebeurtenissen wordt dan ook sterk ondergraven doordat u ze volledig toeschrijft aan uw eigen, reeds ongeloofwaardig bevonden, problemen (Gehoor CGVS, p. 4). Het is verder ook weinig geloofwaardig dat bijna vijf jaar nadat u Afghanistan zou hebben verlaten uw beide neven schijnbaar zonder enige aanleiding zouden worden aangevallen door "uw vijanden" (Gehoor CGVS, p. 3, 5). U slaagt er ook niet in om aan te geven wie uw neef W.(...) dan precies zou hebben vermoord. Wanneer u die vraag werd gesteld antwoordde u enkel: "Het is niet helemaal duidelijk, maar hij is vermoord door de vijanden met wie ik problemen had om mij nog meer problemen te geven." (Gehoor CGVS, p. 3). Gezien het feit dat u naar eigen zeggen nog steeds in contact bent met uw oom, de vader van O.(...) en W.(...), is het weinig geloofwaardig dat u niet meer details kan geven (Gehoor CGVS, p. 4). Tot slot moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw vijfde asielaanvraag steeds verwijst naar de problemen die uw twee neven, zonen van uw oom S.(...)M.(...), zouden hebben gehad omwille van uw situatie, terwijl u tijdens uw eerste asielprocedure over slechts één neef sprak (Gehoor CGVS 23/06/2011, p. 8). Wanneer u in het kader van uw vijfde asielprocedure werd gewezen op het feit dat u toen slechts over één neef sprak, verklaarde u enkel dat u ook tijdens uw eerste asielaanvraag zou hebben verteld dat u zowel een oudere als een jongere neef had (Gehoor CGVS, p. 12). Deze bewering vindt echter geen grond in uw

administratieve dossier. Ter staving van de moord op uw neef legde u enkel een foto neer waarop het gezicht van een jongeman in een lijkwade te zien is (Zie map documenten: document 1). Het is echter onmogelijk om na te gaan wie er op deze foto afgebeeld is, noch waar, wanneer of in welke context dit beeld gemaakt is. U legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop u deze foto bemachtigde. Zo verklaarde u bij de DVZ dat dit beeld u werd toegezonden door uw oom (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 3), terwijl u tijdens uw gehoor verklaarde dat W.(...), een vriend uit uw district Ghorban, u deze foto bezorgde (Gehoor CGVS, p. 9).

U bent er ook niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in Afghanistan het risico loopt om door de Taliban vervolgd te worden op verdenking van bekering tot het christendom. U verklaarde dat in de moskee in Ghorband, waar ook uw oom ging bidden, door de Taliban een brief werd achtergelaten over bekeerde Afghaanse asielzoekers. Uw oom zou dit hebben gezien, het document hebben meegenomen en u dit per fax hebben toegezonden (Gehoor CGVS, p. 8). Hierbij moet worden opgemerkt dat dit document u op 10 maart 2014 werd toegezonden door een nummer behorend tot een fax- en computerdienst uit Kaboel, Afghanistan (Zie map landeninformatie), terwijl u zelf verklaarde dat uw oom reeds jaren geleden is moeten vluchten uit Kaboel en momenteel in het district Ghorband verblijft. Het betreft bovendien een brief die niet over u persoonlijk handelt, maar wel meer algemeen over de Afghanen die in Europa hun toevlucht zoeken in kerken (Zie map documenten). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging doet ontstaan (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dit niet inhoudt dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. De door u neergelegde foto's waarop u afgebeeld staat tijdens demonstraties en in de kerk bewijzen enkel dat u deelgenomen hebt aan deze manifestaties en ook in een kerk geweest bent, niet dat u hierdoor het risico zou lopen op vervolging. In verband met het voorgelegde krantenartikel dient te worden gesteld dat dit enkel aantoonst dat u deelnam aan deze betogingen, wat in het kader van deze beslissing ook niet betwist wordt.

U maakte evenmin aannemelijk het risico te lopen om gedwongen te worden gerekruteerd door gewapende oppositiegroepen. Uw advocaat wees in haar schrijven van 26 februari 2014 op het feit dat u gezien uw leeftijd het risico zou lopen op gedwongen rekrutering. Doorheen uw verschillende asielprocedures maakte u zelf echter op geen enkel moment een vrees voor gedwongen rekrutering kenbaar. De bewering dat u persoonlijk een risico zou lopen op gedwongen rekrutering is dan ook zuiver hypothetisch van aard en vindt geen enkele grond in uw administratieve dossier. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat de strijdende partijen in Afghanistan diverse methodes hanteren om strijders te rekruteren. Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het gebruik van directe dwang (een directe of indirecte bedreiging van een persoon of zijn naasten om een individu te dwingen tegen zijn wil mee te vechten) is eerder uitzonderlijk en dan nog beperkt tot gebieden die onder de controle of sterke invloed van de Taliban staan.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a

struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group".

Wat betreft de vrees voor vervolging omdat uw vader actief zou zijn geweest binnen het Talibanregime moet eveneens worden opgemerkt dat enkel uw advocate die aanhaalde in haar schrijven van 26 februari 2014, doch dat u zelf op geen enkel moment doorheen uw verschillende asielprocedures deze vrees kenbaar maakte. Enkel het grondconflict dat aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan linkt u aan de vermeende talibanactiviteiten van uw vader. In deze moet worden opgemerkt dat zowel het CGVS als de RVV reeds besloten dat deze problemen niet geloofwaardig waren. De bewering dat u het risico zou lopen op vervolging omdat uw vader een talib was is louter hypothetisch van aard en vindt geen enkele grond in uw administratieve dossier. Zelf haalde u deze vrees ook nooit aan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat er in een reïntegratieprogramma (APRP) werd opgestart waarbij talibanleden zich ontwapenen en reïntegreren in de Afghaanse maatschappij. Hierdoor blijkt geenszins dat de autoriteiten enige wrok koesteren ten aanzien van familieleden van talibanleden ten tijde van het talibanregime dat in 2001 ten val kwam. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw vader reeds bij de val van het talibanregime in 2001 sneuvelde en dat u nog tot 2009 zonder (geloofwaardige) problemen in Afghanistan woonde.

De door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven niet in de positieve zin herzien. De video's die u toonde tijdens uw gehoor bij het CGVS en de foto's die u op dat moment neerlegde (Gehoor CGVS, p. 7; Zie map documenten) in verband met aanslagen in het district Ghorband vormen enkel een indicatie van de precaire veiligheidssituatie in deze regio -wat in deze beslissing niet wordt betwist- maar tonen op geen enkele wijze aan dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie. De brief "nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag (zie map documenten) is een algemeen document over de veiligheidssituatie in Afghanistan dat op geen enkele manier de door u ingeroepen vervolgingsfeiten of uw persoonlijke risico kan staven. Wat betreft de door u neergelegde documenten van vermeende streekgenoten van u die een andersoortige beslissing van het CGVS zouden hebben ontvangen, moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag door het CGVS objectief en op individuele basis wordt behandeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in

Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is

om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde het CGVS dat Kaboel voor u als een redelijk en veilig vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Er werd in deze geargumenteed dat u in Kaboel over een netwerk beschikt, gezien het feit dat uw oom Shah Mohammed daar een huis had. U ging tegen deze beslissing in beroep en betwiste onder andere het vestigingsalternatief in Kaboel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak zich op 28 oktober 2011 uit over uw zaak en oordeelde ter zake: "In casu oordeelde het Commissariaatgeneraal terecht dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul diende beoordeeld te worden. Verzoeker werpt op dat hij amper 8 dagen in Kabul verbleef, maar gaat hier voorbij aan de vaststellingen in dit verband. Zo heeft verzoeker zijn oom een huis in Proje Jahdid in Kabul stad en heeft deze oom zich tot aan zijn vertrek over verzoeker ontfermd, zowel op financieel gebied als over zijn persoonlijk welzijn. Er kan dienvolgens van uitgegaan worden dat verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt bij zijn oom in Kabul. Zoals omstandig werd gemotiveerd kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen omtrent de gronden van zijn vader en de daaruit ontstane problemen in Kabul.". Uw vierde asielaanvraag op datum van 8 januari 2014 werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname. Hierbij bevestigde het CGVS wederom dat er in uw hoofde een hervestigingsalternatief bestaat in Kaboel. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar u diende al een nieuwe, vijfde asielaanvraag in zonder een uitspraak van de RVV af te wachten.

U legde ook ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen of over uw eigen profiel. Hoewel u in het kader van uw eerste asielprocedure verklaarde dat u nooit enige vorm van onderwijs hebt genoten (Gehoor CGVS 11/05/2011) gaf u tijdens uw gehoor bij het CGVS voor uw vijfde asielaanvraag aan dat u gedurende twee jaar naar de madrassa ging. U bleef er echter bij dat u niet kan lezen of schrijven (Gehoor CGVS, p. 7). Aan dit laatste kan in het licht van uw andere verklaringen echter weinig geloof worden gehecht. Zo vertelde u dat u via facebook contact hield met uw vriend Waheed in uw district Ghorband. Het feit dat u via facebook contact houdt met mensen in Afghanistan strookt niet met uw bewering ongeletterd te zijn. Uw verklaring dat u wel een beetje kan lezen en schrijven in het Nederlands en dan via een vertaalprogramma kan communiceren met uw Afghaanse vrienden kan niet overtuigen (Gehoor CGVS, p. 9). Op basis van uw tegenstrijdige verklaringen moet worden besloten dat u uw werkelijke profiel bewust probeert achter te houden voor de Belgische asieldiensten en het CGVS niet toelaat om een zicht te krijgen op uw reële situatie.

U maakte ook niet aannemelijk dat u niet langer over een familiaal netwerk in Kaboel zou beschikken. U verklaarde in het kader van uw vijfde asielaanvraag dat uw oom met zijn twee zonen na een kort verblijf in Kaboel naar Kunduz vluchtte, waar zij bijna vier jaar zouden verbleven hebben. Uw persoonlijke problemen zouden de aanleiding zijn geweest voor deze vlucht (Gehoor CGVS, p. 6). Bij deze moet worden opgemerkt dat zowel het CGVS als de RVV reeds oordeelden aan deze problemen geen geloof te kunnen hechten. Het feit dat u het vertrek van uw oom en neven uit Kaboel louter toeschrijft aan deze –ongeloofwaardig bevonden- problemen, ondermijnt dan ook in sterke mate de geloofwaardigheid van deze feiten. Recent zouden uw oom en neven vanuit Kunduz zijn teruggekeerd naar het district Ghorband in de provincie Parwan, alwaar uw ene neef werd gedood (Gehoor CGVS, p. 7). Hoewel uw oom en zijn zonen bijna vier jaar in Kunduz zouden hebben verbleven en u nog steeds contact hebt met uw oom, kan u niet eens vertellen hoe zij daar in hun onderhoud voorzagen (Gehoor CGVS, p. 6). Wat betreft de contacten die u met uw oom na zijn terugkeer naar Ghorband zou hebben gehad via het rode kruis, concludeerde het CGVS in haar beslissing tot niet in overwegingname van uw vierde asielaanvraag reeds: "Ten tweede zijn de stukken van het Rode Kruis die u neerlegde, uw brief aan uw grootmoeder en een brief die uw oom teruggestuurd zou hebben vanuit de provincie Parwan, niet in staat om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u reeds dat uw oom 'verhuisd' zou zijn naar de 'provincie Kunduz' en dit poogde u te bewijzen door een brief van uw oom neer te leggen. De DVZ oordeelde in het kader van uw tweede asielaanvraag terecht dat de brief van uw oom een gesolliciteerd karakter heeft zonder bewijswaarde daar het niet afkomstig is van enige officiële instantie. Voor uw vierde asielaanvraag legde u dan twee brieven neer die via het Rode Kruis verstuurd werden naar Ghorband in de provincie Parwan. In het bericht van de man die u uw oom noemt staat dat hij thans in Kunduz woont, dat niemand op de hoogte is van zijn verblijf in de provincie Ghorband en dat het te gevaarlijk is voor u om terug te keren. Doch, deze brief bewijst geenszins dat uw oom in de provincie Kunduz woont aangezien hij in Ghorband zou geweest zijn op het ogenblik van dit schrijven, hoewel hij daar 'uiterst geheim' was en niemand op de hoogte was van zijn aanwezigheid daar. Wat de beweegredenen ook waren van de man die u deze brief stuurde via het Rode Kruis, het is duidelijk volgens zijn verklaringen dat hij geen resident was van Ghorband, noch heeft u bewezen op deze manier dat hij dan wel woonachtig is te Kunduz. Het blijft een verklaring van een man, die u uw oom noemt, met een gesolliciteerd karakter. Bovendien is het een groot raadsel hoe het Rode Kruis in contact kon komen met deze man die 'geheim'

in Ghorband verbleef. Uw grootmoeder, zo staat in de brief, was op dat moment reeds overleden. Uw verklaringen over uw 'oom', zijn verhuizing en het feit dat u bijgevolg niet naar Kabul-stad zou kunnen terugkeren, zijn opnieuw gebaseerd op gesolliciteerde documenten en op uw eigen verklaringen, wat niet voldoende is om de eerdere beslissingen van de DVZ, het CGVS en de RVV om te buigen." Hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw oom in de stad Kaboel woonde, een huis had in de plaats Proje Jahdid en ook "de helft van zijn familie" in Kaboel woonde (Gehoor CGVS 11/05/2011, p. 4; Gehoor CGVS 23/06/2011, p. 3), verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw oom geen huis had in Kaboel en ook niet vaak naar deze stad ging (Gehoor CGVS, p. 5, 11). Wanneer u werd geconfronteerd met uw conflicterende verklaringen ontkende u dat u ooit zou hebben gezegd dat uw oom een huis had in Kaboel of dat zijn halve familie daar woonde (Gehoor CGVS, p. 11). Het feit dat u hierover dergelijke strijdige verklaringen aflegt is een sterke indicatie dat u het bestaan van een reëel netwerk in Kaboel bewust probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Zoals eerder opgemerkt is het feit dat de talibandreigbrief die uw oom u per fax zou hebben toegestuurd, nog in maart 2014 werd verzonden via een fax en computer dienst in Kaboel (Zie map Landeninformatie) een bijkomende indicatie dat u in deze stad wel degelijk over een reëel en actueel netwerk beschikt.

Ook het schrijven van uw advocaat op datum van 26 februari 2014 (Zie map documenten) waarin het bestaan van een vestigingsalternatief in Kaboel wordt betwist omdat u slechts kort in deze stad zou hebben gewoond en daar niet over een netwerk zou beschikken brengt geen nieuwe elementen aan en laat in het licht van het voorgaande niet toe om het voor u bestaande vestigingsalternatief in Kaboel te herzien. Aangezien het CGVS van oordeel is dat u in Kaboel wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt vervalt ook de vrees om als "IDP" aan onmenselijke en vernederende behandeling overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. te worden blootgesteld, zoals uw advocate opperde in haar schrijven van 26 februari 2014.

Op basis van al het voorgaande moet worden besloten dat uw verklaringen in het kader van uw vijfde en huidige asielaanvraag niets veranderen aan de eerdere beslissingen van het CGVS en de RVV dat u over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt te Kaboel in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 *juncto* 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare

nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en er geoordeeld werd dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt. Bij arrest nr. 69 550 van 28 oktober 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte asielmotieven.

De Raad merkt op dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag is komen vast te staan dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen. Aangezien verzoeker de in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte problemen volledig toeschrijft aan de eerder reeds ongeloofwaardig bevonden problemen, kan er evenmin geloof aan worden gehecht (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Het is bovendien niet geloofwaardig dat bijna vijf jaar nadat verzoeker Afghanistan zou hebben verlaten zijn beide neven schijnbaar zonder enige aanleiding zouden worden aangevallen door "zijn vijanden" (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 5). Verzoeker slaagt er ook niet in om aan te geven wie zijn neef W. zou hebben vermoord. Wanneer verzoeker die vraag werd gesteld antwoordde hij enkel: "Het is niet helemaal duidelijk, maar hij is vermoord door de vijanden met wie ik problemen had om mij nog meer problemen te geven." (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Gezien het feit dat verzoeker naar eigen zeggen nog steeds in contact is met zijn oom, de vader van O. en W., is het niet aannemelijk dat hij niet meer details kan geven (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). De Raad stelt ook vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag steeds verwijst naar de problemen die zijn twee

neven, zonen van zijn oom S. M., zouden hebben gehad omwille van zijn situatie, terwijl hij tijdens het gehoor van 23 juni 2011 naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag over slechts één neef sprak (p. 8). Tijdens het gehoor van 11 mei 2011 sprak verzoeker dan weer over kinderen van zijn oom (p. 4). Verzoeker legde in dit verband dan ook geen coherente verklaringen af. Ter staving van de moord op zijn neef legde verzoeker enkel een foto neer waarop het gezicht van een jongeman in een lijkwade te zien is. Het is echter onmogelijk om na te gaan wie er op deze foto afgebeeld is, noch waar, wanneer of in welke context dit beeld gemaakt is. Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop hij deze foto bemachtigde. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat dit beeld hem werd toegezonden door zijn oom (stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag, p. 3), terwijl hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat W., een vriend uit zijn district Ghorban, hem deze foto bezorgde (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Verzoekers argument dat hij bij terugkeer zal aanzien worden als iemand die “verwesterd” is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren van artikelen van onder meer het UNHCR en het BCHV toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker is er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan het risico loopt om vervolgd te worden omwille van “*zijn activiteiten in de protesten van de Afghanen die zich afspeelden in de kerk*”. Verzoeker verklaarde dat in de moskee in Ghorband, waar ook zijn oom ging bidden, door de taliban een brief werd achtergelaten over bekeerde Afghaanse asielzoekers. Zijn oom zou dit hebben gezien, het document hebben meegenomen en hem dit per fax hebben toegezonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). De Raad stelt vast dat dit document niet gaat over verzoeker persoonlijk, maar over Afghanen in het algemeen. Voorts wordt opgemerkt dat dit document verzoeker op 10 maart 2014 werd toegezonden door een nummer behorend tot een fax- en computerdienst uit Kabul, Afghanistan zoals blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, terwijl hij zelf verklaarde dat zijn oom reeds jaren geleden is moeten vluchten uit Kabul en momenteel in het district Ghorband verblijft. Verzoekers bewering dat zijn oom de brief heeft overgemaakt toen hij naar Kabul ging voor het dossier van familie in de gevangenis betreft een *post-factum* bewering die geenszins ondersteund wordt door objectieve gegevens. De Raad stelt vast dat nergens uit blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/gevisieerd omwille van zijn vermeende verblijf en activiteiten in een kerk. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk en deelname aan protesten. Ook de foto's die verzoeker neerlegt waarop hij te zien is tijdens betogingen en het krantenartikel waaruit blijkt dat hij deelnam aan betogingen tonen niet aan dat hij in Afghanistan wordt gezocht of gevisieerd omwille van zijn vermeende verblijf en activiteiten in een kerk of deelname aan betogingen.

Verzoekers kritiek op de bronnen van bovenvermelde informatie is bovendien niet gefundeerd. De informatie is immers gebaseerd op een veelheid aan bronnen. Uit de voormelde informatie blijkt overigens dat de zoekopdracht een tachtigtal internationale en Afghaanse websites van zowel media als NGO's of researchinstellingen behelsde. Verzoeker brengt overigens geen informatie bij die de informatie aanwezig in het administratief dossier kan weerleggen.

Waar verzoeker met betrekking tot jongens en mannen die op een leeftijd gekomen zijn waarop zij ‘vechtmateriaal’ zijn, verwijst naar de UNHCR *Guidelines* van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat in de UNHCR *Guidelines* uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker bracht nergens concrete elementen aan die erop wijzen dat hij persoonlijk een risico op rekrutering loopt.

Ook waar verzoeker aangeeft dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij wordt gelinkt aan de taliban omdat zijn vader een commandant was van de taliban die werd vermoord toen de Amerikanen Afghanistan binnenvielen, dient te worden opgemerkt dat hij dit voor hem persoonlijk niet aannemelijk maakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hij zelf op geen enkel moment doorheen zijn

verschillende asielprocedures deze vrees kenbaar maakte. Enkel het grondconflict dat aan de basis zou hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan linkt verzoeker aan de vermeende talibanactiviteiten van zijn vader. Dat verzoeker het risico zou lopen op vervolging omdat zijn vader een talib was is slechts een bewering, doch wordt niet concreet aangetoond. Bovendien moet worden opgemerkt dat zijn vader reeds bij de val van het talibanregime in 2001 sneuvelde en dat hij nog tot 2009 zonder (geloofwaardige) problemen in Afghanistan woonde. De enkele bewering dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij wordt gelinkt aan de taliban omdat zijn vader een commandant was van de taliban die werd vermoord toen de Amerikanen Afghanistan binnenvielen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde het CGVS dat Kaboel voor u als een redelijk en veilig vestigingsalternatief kan worden beschouwd. Er werd in deze geargumenteed dat u in Kaboel over een netwerk beschikt, gezien het feit dat uw oom Shah Mohammed daar een huis had. U ging tegen deze beslissing in beroep en betwiste onder andere het vestigingsalternatief in Kaboel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak zich op 28 oktober 2011 uit over uw zaak en oordeelde ter zake: "In casu oordeelde het Commissariaatgeneraal terecht dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul diende beoordeeld te worden. Verzoeker werpt op dat hij amper 8 dagen in Kabul verbleef, maar gaat hier voorbij aan de vaststellingen in dit verband. Zo heeft verzoeker zijn oom een huis in Proje Jahdid in Kabul stad en heeft deze oom zich tot aan zijn vertrek over verzoeker ontfermd, zowel op financieel gebied als over zijn persoonlijk welzijn. Er kan dienvolgens van uitgegaan worden dat verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt bij zijn oom in Kabul. Zoals omstandig werd gemotiveerd kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen omtrent de gronden van zijn vader en de daaruit ontstane problemen in Kabul." Uw vierde asielaanvraag op datum van 8 januari 2014 werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname. Hierbij bevestigde het CGVS wederom dat er in uw hoofde een hervestigingsalternatief bestaat in Kaboel. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar u diende al een nieuwe, vijfde asielaanvraag in zonder een uitspraak van de RvV af te wachten.

U legde ook ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen of over uw eigen profiel. Hoewel u in het kader van uw eerste asielprocedure verklaarde dat u nooit enige vorm van onderwijs hebt genoten (Gehoor CGVS 11/05/2011) gaf u tijdens uw gehoor bij het CGVS voor uw vijfde asielaanvraag aan dat

u gedurende twee jaar naar de madrassa ging. U bleef er echter bij dat u niet kan lezen of schrijven (Gehoor CGVS, p. 7). Aan dit laatste kan in het licht van uw andere verklaringen echter weinig geloof worden gehecht. Zo vertelde u dat u via facebook contact hield met uw vriend Waheed in uw district Ghorband. Het feit dat u via facebook contact houdt met mensen in Afghanistan strookt niet met uw bewering ongeletterd te zijn. Uw verklaring dat u wel een beetje kan lezen en schrijven in het Nederlands en dan via een vertaalprogramma kan communiceren met uw Afghaanse vrienden kan niet overtuigen (Gehoor CGVS, p. 9). Op basis van uw tegenstrijdige verklaringen moet worden besloten dat u uw werkelijke profiel bewust probeert achter te houden voor de Belgische asielinstellingen en het CGVS niet toelaat om een zicht te krijgen op uw reële situatie.

U maakte ook niet aannemelijk dat u niet langer over een familiaal netwerk in Kaboel zou beschikken. U verklaarde in het kader van uw vijfde asielaanvraag dat uw oom met zijn twee zonen na een kort verblijf in Kaboel naar Kunduz vluchtte, waar zij bijna vier jaar zouden verbleven hebben. Uw persoonlijke problemen zouden de aanleiding zijn geweest voor deze vlucht (Gehoor CGVS, p. 6). Bij deze moet worden opgemerkt dat zowel het CGVS als de RVV reeds oordeelden aan deze problemen geen geloof te kunnen hechten. Het feit dat u het vertrek van uw oom en neven uit Kaboel louter toeschrijft aan deze –ongeloofwaardig bevonden- problemen, ondermijnt dan ook in sterke mate de geloofwaardigheid van deze feiten. Recent zouden uw oom en neven vanuit Kunduz zijn teruggekeerd naar het district Ghorband in de provincie Parwan, alwaar uw ene neef werd gedood (Gehoor CGVS, p. 7). Hoewel uw oom en zijn zonen bijna vier jaar in Kunduz zouden hebben verbleven en u nog steeds contact hebt met uw oom, kan u niet eens vertellen hoe zij daar in hun onderhoud voorzagen (Gehoor CGVS, p. 6). Wat betreft de contacten die u met uw oom na zijn terugkeer naar Ghorband zou hebben gehad via het rode kruis, concludeerde het CGVS in haar beslissing tot niet in overwegingname van uw vierde asielaanvraag reeds: "Ten tweede zijn de stukken van het Rode Kruis die u neerlegde, uw brief aan uw grootmoeder en een brief die uw oom teruggestuurd zou hebben vanuit de provincie Parwan, niet in staat om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u reeds dat uw oom 'verhuisd' zou zijn naar de 'provincie Kunduz' en dit poogde u te bewijzen door een brief van uw oom neer te leggen. De DVZ oordeelde in het kader van uw tweede asielaanvraag terecht dat de brief van uw oom een gesolliciteerd karakter heeft zonder bewijswaarde daar het niet afkomstig is van enige officiële instantie. Voor uw vierde asielaanvraag legde u dan twee brieven neer die via het Rode Kruis verstuurd werden naar Ghorband in de provincie Parwan. In het bericht van de man die u uw oom noemt staat dat hij thans in Kunduz woont, dat niemand op de hoogte is van zijn verblijf in de provincie Ghorband en dat het te gevaarlijk is voor u om terug te keren. Doch, deze brief bewijst geenszins dat uw oom in de provincie Kunduz woont aangezien hij in Ghorband zou geweest zijn op het ogenblik van dit schrijven, hoewel hij daar 'uiterst geheim' was en niemand op de hoogte was van zijn aanwezigheid daar. Wat de beweegredenen ook waren van de man die u deze brief stuurde via het Rode Kruis, het is duidelijk volgens zijn verklaringen dat hij geen resident was van Ghorband, noch heeft u bewezen op deze manier dat hij dan wel woonachtig is te Kunduz. Het blijft een verklaring van een man, die u uw oom noemt, met een gesolliciteerd karakter. Bovendien is het een groot raadsel hoe het Rode Kruis in contact kon komen met deze man die 'geheim' in Ghorband verbleef. Uw grootmoeder, zo staat in de brief, was op dat moment reeds overleden. Uw verklaringen over uw 'oom', zijn verhuizing en het feit dat u bijgevolg niet naar Kabul-stad zou kunnen terugkeren, zijn opnieuw gebaseerd op gesolliciteerde documenten en op uw eigen verklaringen, wat niet voldoende is om de eerdere beslissingen van de DVZ, het CGVS en de RVV om te buigen." Hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw oom in de stad Kaboel woonde, een huis had in de plaats Proje Jahdid en ook "de helft van zijn familie" in Kaboel woonde (Gehoor CGVS 11/05/2011, p. 4; Gehoor CGVS 23/06/2011, p. 3), verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw oom geen huis had in Kaboel en ook niet vaak naar deze stad ging (Gehoor CGVS, p. 5, 11). Wanneer u werd geconfronteerd met uw conflicterende verklaringen ontkende u dat u ooit zou hebben gezegd dat uw oom een huis had in Kaboel of dat zijn halve familie daar woonde (Gehoor CGVS, p. 11). Het feit dat u hierover dergelijke strijdige verklaringen aflegt is een sterke indicatie dat u het bestaan van een reëel netwerk in Kaboel bewust probeert te verbergen voor de Belgische asielinstellingen. Zoals eerder opgemerkt is het feit dat de talibandreigbrief die uw oom u per fax zou hebben toegestuurd, nog in maart 2014 werd verzonden via een fax en computer dienst in Kaboel (Zie map Landeninformatie) een bijkomende indicatie dat u in deze stad wel degelijk over een reëel en actueel netwerk beschikt.

Ook het schrijven van uw advocaat op datum van 26 februari 2014 (Zie map documenten) waarin het bestaan van een vestigingsalternatief in Kaboel wordt betwist omdat u slechts kort in deze stad zou hebben gewoond en daar niet over een netwerk zou beschikken brengt geen nieuwe elementen aan en laat in het licht van het voorgaande niet toe om het voor u bestaande vestigingsalternatief in Kaboel te herzien. Aangezien het CGVS van oordeel is dat u in Kaboel wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt vervalt ook de vrees om als "IDP" aan onmenselijke en vernederende behandeling

overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. te worden blootgesteld, zoals uw advocate opperde in haar schrijven van 26 februari 2014.” Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Waar verzoeker aangeeft dat hij bij een terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten, een IDP zal worden en verwijst naar de precare positie van terugkeerders en de moeilijkheden die hiermee gepaard gaan en desbetreffend artikelen en rapporten citeert en toevoegt aan het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoeker geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Gelet op voorgaande concrete vaststellingen kan bezwaarlijk worden ingezien hoe verzoeker persoonlijk als een IDP zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan of in een precare situatie zal terecht komen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij geen familie meer heeft in Kabul, wijst de Raad er op dat uit voormelde vaststellingen wel degelijk blijkt dat verzoeker in Kabul over een reëel en actueel netwerk beschikt. Ook de argumenten dat hij slechts een beetje Dari en Engels spreekt en dat Kabul overspoeld wordt met mensen die volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een intern vluchtalternatief hebben in Kabul en het daardoor zo goed als onmogelijk is om een job te vinden, kan geen afbreuk doen aan de voormelde geciteerde vaststellingen. Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat een persoon van het Rode Kruis de oom van verzoeker heeft aangetroffen als wonende buiten Kaboel, waardoor verzoeker geen netwerk heeft in Kabul, gaat hij voorbij aan de correcte en pertinente overwegingen desbetreffend in de bestreden beslissing: *“Wat betreft de contacten die u met uw oom na zijn terugkeer naar Ghorband zou hebben gehad via het rode kruis, concludeerde het CGVS in haar beslissing tot niet in overwegingname van uw vierde asielaanvraag reeds: “Ten tweede zijn de stukken van het Rode Kruis die u neerlegde, uw brief aan uw grootmoeder en een brief die uw oom teruggestuurd zou hebben vanuit de provincie Parwan, niet in staat om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u reeds dat uw oom ‘verhuisd’ zou zijn naar de ‘provincie Kunduz’ en dit poogde u te bewijzen door een brief van uw oom neer te leggen. De DVZ oordeelde in het kader van uw tweede asielaanvraag terecht dat de brief van uw oom een gesolliciteerd karakter heeft zonder bewijswaarde daar het niet afkomstig is van enige officiële instantie. Voor uw vierde asielaanvraag legde u dan twee brieven neer die via het Rode Kruis verstuurd werden naar Ghorband in de provincie Parwan. In het bericht van de man die u uw oom noemt staat dat hij thans in Kunduz woont, dat niemand op de hoogte is van zijn verblijf in de provincie Ghorband en dat het te gevaarlijk is voor u om terug te keren. Doch, deze brief bewijst geenszins dat uw oom in de provincie Kunduz woont aangezien hij in Ghorband zou geweest zijn op het ogenblik van dit schrijven, hoewel hij daar ‘uiterst geheim’ was en niemand op de hoogte was van zijn aanwezigheid daar. Wat de beweegredenen ook waren van de man die u deze brief stuurde via het Rode Kruis, het is duidelijk volgens zijn verklaringen dat hij geen resident was van Ghorband, noch heeft u bewezen op deze manier dat hij dan wel woonachtig is te Kunduz. Het blijft een verklaring van een man, die u uw oom noemt, met een gesolliciteerd karakter. Bovendien is het een groot raadsel hoe het Rode Kruis in contact kon komen met deze man die ‘geheim’ in Ghorband verbleef. Uw grootmoeder, zo staat in de brief, was op dat moment reeds overleden. Uw verklaringen over uw ‘oom’, zijn verhuizing en het feit dat u bijgevolg niet naar Kabul-stad zou kunnen terugkeren, zijn opnieuw gebaseerd op gesolliciteerde documenten en op uw eigen verklaringen, wat niet voldoende is om de eerdere beslissingen van de DVZ, het CGVS en de RVV om te buigen.”* Hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw oom in de stad Kaboel woonde, een huis had in de plaats Proje Jahdid en ook “de helft van zijn familie” in Kaboel woonde (Gehoor CGVS 11/05/2011, p. 4; Gehoor CGVS 23/06/2011, p. 3), verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw oom geen huis had in Kaboel en ook niet vaak naar deze stad ging (Gehoor CGVS, p. 5, 11). Wanneer u werd geconfronteerd met uw conflicterende verklaringen ontkende u dat u ooit zou hebben gezegd dat uw oom een huis had in Kaboel of dat zijn halve familie daar woonde (Gehoor CGVS, p. 11). Het feit dat u hierover dergelijke strijdige verklaringen aflegt is een sterke indicatie dat u het bestaan van een reëel netwerk in Kaboel bewust probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties.” De gedane vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Dat verschillende ngo’s aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen een kwetsbaar profiel te hebben. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 30 april 2014 en (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie-Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014), blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012

redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag vrijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande er zich incidenten voordoen, tonen de talrijke rapporten en artikelen die verzoeker bijbrengt het tegendeel niet aan. Hieruit blijkt immers geenszins dat er in de stad Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de situatie in Parwan aan de hand van een aantal persartikelen is gelet op het redelijk vestigingsalternatief in Kabul dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM ten slotte dient te worden gewezen op het feit dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF